

OPČINITELJ ORFEJ

Gi Žimen

Prevela
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala:
Guy Jimenes
ORPHÉE L'ENCHANTEUR

Copyright © 2004 by Éditions Nathan, Paris-France
Translation copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

OPČINITELJ ORFEJ

UVOD

O kove na masivnom drvenom sanduku, zaboravljenom u hodniku, već je počela da nagrizati rđa. Šta li je u njemu? Dečak je nekoliko puta pokušao da ga otvori, ali bez uspeha: poklopac je bio pretežak.

Tada se doseti. Kovčeg se nije savršeno zatvarao. On uvuče u otvor parče drveta i upotrebi ga kao polugu. Tako mu pođe za rukom da podigne poklopac, koji podupre štapom.

Onda pogleda unutra. Zapahnu ga neobičan miris: mešavina drveta, gvožđa i vlažne zemlje. U polumraku hodnika činilo mu se da je kovčeg prazan i dubok kao bunar.

On ubaci jednu, pa drugu nogu. Kad je provukao glavu, nehotice ramenom zakači štap i on pade. Poklopac ga tresnu po glavi. Poluošamućen i uspaničen, dečak ugleda crveno oko kako ga posmatra u tami.

Vrisnuo je. Vikao je iz sveg glasa dok ga jedan sluga nije napokon čuo i oslobodio.

Zvezdice u tekstu upućuju na rečnik na kraju knjige.

* * *

Istoga dana, tek što se povratio od uzbuđenja, dečak otkri nešto neobično.

Dok je kopao rupu u vrtu, pronašao je predivnu kornjaču. Oklop joj je imao zlatasti odsjaj. Uzalud je, međutim, duvao u otvore na njemu, životinja ne promoli ni glavu, ni noge, ni vrh repa.

Detetu bi mnogo žao kornjače. Znao je koliko je patila. Maločas, dok je bio zarobljen u sanduku, i sâm je osetio užasan strah zbog mraka i nedostatka vazduha.

Naježi se pri pomili na mesto gde je kornjača boravila. Seti se da će i njega jednoga dana prekrivati ta vlažna i lepljiva zemlja. Čak ni kraljevi ne mogu da izbegnu takvu sudbinu. Posle života počinje smrt u mračnim dubinama Podzemlja,* boravištu svih pokojnika: carstvu Hada, najstrašnijeg među bogovima!

Spremao se da pusti životinju i trkom pobegne kad se dva stopala pojaviše u njegovom vidnom polju.

Dečaku pade u oči čistoća tih sandala, koje su krasila dva parčeta meke kože nalik na krila. Na njima nije bilo ni trunke prašine ili blata, kao da je njihov vlasnik koračao ne dodirujući tlo.

Mališan podiže glavu. Prvi put vidi tog čoveka. Možda je to očev novi baštovan. Dečaka ispuni osećaj ponosa što nije pokazao strah pred strancem i što i dalje čvrsto drži kornjaču umrljanu zemljom.

„Mrtva je“, reče trudeći se da mu glas zvuči neusiljeno.

„Ne“, ispravi ga baštovan. „Nije mrtva. Kornjače se tako ponašaju: zavuku se pod zemlju kako bi tamo na miru prezimile.“

Čovek je govorio tiho. Njegov dubok i prijatan glas rasprši dečakov strah.

„A kad bih je stavio na toplo, u konjušnicu?“, upita. „Ispod sena bi bila na suvom.“

Baštovan se namršti.

„Hm, to bi bila greška. Konji bi mogli da je zgnječe kopitima.“

Bio je u pravu.

„Vrati je u njenu rupu.“

Njegove reči su zvučale kao zapovest i dečak posluša bez pogovora.

Baštovan se udalji, rekavši mu da će se uskoro ponovo videti.

Dečak je te noći sanjao kornjače. Bile su male i bilo ih je sedam. Stajale su naspram njega, poređane u polukrug. Glave su im virile iz oklopa i otvarale su čeljusti, ali nisu ispuštale nikakav zvuk.

Na kraju se skupiše na gomilu i stopiše u jednu jedinu kornjaču sjajnog oklopa, još lepšu od one u vrtu.

Odjednom, nju je držao baštovan. Nosio ju je u pregibu lakta leve ruke, onako kako žene nose bebu. On joj pomilova trbuh desnom šakom, prevukavši prstima po ravnoj površini oklopa, i kornjača zapeva.

Činilo se da ima više glasova koji se mešaju. Ta pesma je bila tako lepa, tako milozvučna da zadivljeni dečak nije mogao da joj odoli. Još pospan, on ustade iz kreveta i priđe baštovanu.

Ovaj tada ustuknu, primače se zidu i kao da se rastvori u kamenu. Pretila je opasnost da životinja iz koje je izvukao te prekrasne zvuke nestane zajedno sa njim. Dečak se silno ražalosti. Spremao se da vikne kad, u poslednjem trenutku, čovek otvori šake.

Dečak uhvati kornjaču pre nego što je tresnula o zemlju.

Bio je zbunjen. Oklop je bio prazna ljuštura. Na bokovima su bila dva drvena produžetka, nalik na srčanice majušnih kola, pri vrhu spojene jarmom.

Pesma koju je čuo i dalje mu je odzvanjala u ušima. Dečak nehotice ponovi muškarčeve pokrete. Prisloni neobičan predmet na grudi i neizmerno nežno pomilova donju stranu oklopa.

Prsti naiđoše na mali otpor. Jedna struna, druga, pa još pet. Sedam zategnutih struna koje u mraku nije ni video. Povučje jednu po jednu i svaka ispusti jasan zvuk.

Tada je prvi put osetio kako mu lira podrhtava na grudima.

POGLAVLJE 1

JASON

Orfej je na prozoru nestrpljivo čekao Jasonov¹ dolazak. Glasnici iz Jolka, koji su stigli pre nekoliko dana, najavili su mu tu posetu. Znao je da Esonov sin okuplja posadu pošto namerava da se otisne na more i krene u neverovatan pohod. Jason računa na njega, tako su mu barem rekli njegovi izaslanici.

„Glas o tebi, Orfeju, stigao je do Tesalijske. Izumeo si umetnost poezije, koja rečima daje lepotu i sklad! A tvoja pesma je toliko umilna da krepi srca.“

„Glasnici su rekli istinu“, pomisli Orfej. „Ali to nije moja zasluga. Liru, koja me nadahnjuje, dobio sam od bogova.“

Seti se tog hladnog zimskog jutra... Kralj Eagar, njegov otac, došao je u sinovljevu sobu pošto su ga probudili neobični zvuci. Orfej ga nije čuo, bio je zadubljen u svoju muziku i pesmu. Eagar je pazio da ga ne prekine, opčinjen neobičnom pričom koju je pripovedao dok je sa dirljivom nespretnošću pokušavao da ukroti zvuke lire.

¹ Esonov sin kome je naloženo da donese zlatno runo.